

Jeroen, Leen en Mieke

Mijn broer Jeroen

Op een dag zei mijn vader tegen mijn zwangere moeder: "Ik zou graag een zoon met rood haar hebben". Ze keek hem aan en zei: "En jij denkt dat je dit kan bestellen?" Mijn ouders en ik woonden destijds boven de boekhandel. Op 23 juli 1972 werd Jeroen geboren met prachtig rood haar en een rood gezicht van het harde schreeuwen! De ouderwetse verpleegster gaf mijn ouders een veroordelend commentaar: "Jullie hebben allebei donker haar en hij is rood"? Vliegensvlug antwoordde mijn vader: "Het is een bestelling!".

Als eerstgeborene, was ik eraan gewend alle aandacht te krijgen. Dat veranderde meteen toen mijn broer werd geboren. Plotseling was er nog een kindje en die kreeg alle aandacht, zoals alle nieuwe baby's doen. Ik was ontzettend jaloez! Mijn vader probeerde alles uit om ons een gelijke behandeling te geven. Tegelijkertijd gaf hij ons eten en gaf ons beiden evenveel aandacht, maar het groene monster won.

Mijn broer is een uitzonderlijk creatief persoon die in staat is te leven met een open hart. Niet gemakkelijk vol te houden in een maatschappij die dat niet op prijs stelt. Hij is een originele uitvinder en een veelzijdig kunstenaar. Altijd iets aan het creëren en puur vanuit zijn hart.

Als kind vond hij allerhande praktische and originele oplossingen uit om het dagdagelijkse leven gemakkelijker te maken.

Hij maakt schitterende sieraden, prachtige schilderijen, unieke dreamcatchers en andere zeer unieke kunstwerken. Hij bouwt, ontwerpt of maakt altijd iets.

Jeroen is een geboren muzikant. Hij heeft altijd een diep gevoel voor ritme gehad. Als kind bewoog hij sierlijk, wat ik altijd heel mooi vond. Hij was mooi en erg gevoelig.

Onze blinde tante Caecilia speelde veel op de piano en het duurde niet lang voordat ook Jeroen zijn gevoelens uitte met muziek.

Onze piano werd zijn verlengstuk en al snel stortte hij zijn ziel in de liedjes die hij speelde. Twee keer probeerde hij de muziekschool, eerst als sevenjarige en opnieuw als zestienjarige. Telkens verwierp hij de verstikkende structuur van de muziekschool en de manier waarop les werd gegeven. Foert zei hij, ik leer dit wel op mezelf. Hij leest nog steeds geen muziek. Hij speelt enkel intuïtief vanuit zijn hart.

Mijn vader luisterde heel veel naar zijn jonge zoon die piano leerde spelen. Hij heeft hem nooit gestoord, maar gaf af en toe wijze woorden. Eens zei hij: “als we iets beoefenen komt er vaak een punt waarop er een fout wordt gemaakt en dan willen we opnieuw beginnen. Zo kennen we het begin heel vlot, maar geraken we niet verder dan de fout. Als je een fout maakt, blijf gewoon verder spelen”. Mijn broer nam dit advies ter harte en gebruikte het in zijn voordeel. Hij leerde dat fouten geen fouten zijn maar kansen om verder te gaan. Hij vond het heel interessant om zo nieuwe onverwachtse mooie liedjes te spelen. Dat is de reden waarom hij altijd anders speelt, geen twee keer hetzelfde. Hoe meer hij zijn verwachtingen of denkgeest loslaat, hoe zuiverder zijn gevoel doorkomt.

Een groot familie gebeuren vond plaats toen ik negentien was. Toevallig hoor ik mijn vader aan de telefoon. Ik hoorde onmiddellijk aan zijn stem dat er iets ernstigs gaande was. Hij was tegen mijn broer aan het praten zei dat hij thuis altijd welkom was, ongeacht de situatie. Oh oh ..., ik maakte de conclusie dat mijn broer, op zeventienjarige leeftijd een ongeplande zwangerschap had meegedeeld. Waarom zou hij anders bang zijn om naar huis te komen? Na het telefoon gesprek vroeg ik mijn vader wat er gaande

was. Mijn zus die reeds op de hoogte was zei dat ze het mij wel later zouden vertellen. Later??? Geen haar op mijn hoofd! Ik eiste een verklaring, nu direct!

Voorzichtig legde mijn vader uit dat mijn broer had meegedeeld dat hij homo was en dat hij niet naar huis durfde te komen. Ik had dit niet zien aankomen! Mijn conclusie was verkeerd. Oef! Ik ontspande terug. Ik kon gemakkelijk accepteren dat hij homo was en wist dat de wereld het ook maar zou moeten accepteren. Mijn vader liet me weten dat hij niet verbaasd was over mijn reactie, maar dat hij geen idee had hoe het aan mijn moeder te vertellen. Hij wist dat mijn moeder het niet zou begrijpen of gemakkelijk zou accepteren.

Ik vertelde mijn vader zich geen zorgen te maken. Ik zou het wel vertellen en wel nu direct. Ik riep mijn moeder in de keuken en legde uit wat er net gebeurd was. Het was niet gemakkelijk voor haar. Ze wist niet wat het juist betekende en hoe ze dit nogal onverwachte nieuws moest integreren.

In een recent gesprek met mijn broer vernam ik 2 onaangename dingen. De ochtend van het telefoongesprek met mijn vader, ontdekte een klasgenoot dat mijn broer homo was en binnen de kortste tijd was de ganse school op de hoogte. Op de speelplaats werd Jeroen diezelfde morgen uitgelachen en vernederd. Hij wou weglopen. Hij belde mijn vader en zei dat hij niet naar huis wou terug keren.

Mijn broer zei ook dat voordat hij naar buiten kwam als homo, ik hem als tiener heel dikwijls veroordeelde als janet. Wat na het telefoongesprek niet meer gebeurde. Wat gemeen van mij! Dit moet ontzettend pijnlijk zijn geweest! Op school gepest worden is erg pijnlijk, maar bespot worden door je oudere zus, van van wie je houdt en naar op kijkt is bijna ondraaglijk! Dit kan zijn zelfvertrouwen en leven voor altijd hebben beschadigd!

(Jeroen, graag bied ik mijn verontschuldiging aan voor mijn onbewust en kwetsend gedrag.)

Jeroen zei dat zijn coming-out nachtmerrie, die in een dag is gebeurd, zowel op school als thuis ook zijn redding is geweest. Hij zou deze diep persoonlijke waarheid niet hebben durven delen als een dergelijke interventie niet zo had plaatsgevonden. Hij zou één grote geheime leugen

hebben moeten leven, hoogstwaarschijnlijk met een vrouw en kinderen. Hij zou zijn ware gevoelens nooit hebben kunnen tonen en een oneerlijk leven leiden zonder integriteit.

In 2014 leerde Jeroen Filip kennen en spontaan creëerden zij een mooie band die groeide tot een liefdevolle, ondersteunende, intieme en respectvolle relatie. In Augustus 2015 zijn ze in ceremonie tot levenspartners gezegend.

Een van Jeroen's dromen is om met Filip door Europa te reizen en piano te spelen in de kathedralen en kerken. De akoestiek is daar uitzonderlijk. Hij speelde ooit in een kathedraal in Gent wat een extra dimensie toevoegde aan de ervaring.

Ik vind het fascinerend dat een mens als lid van het menselijk ras enkel zijn vrijheid kan verkrijgen om te zijn wie hij werkelijk is indien zijn unieke en complexe levenskwaliteiten door een medische naam is gecategoriseerd.

Mijn broer is onlangs gediagnosticeerd met asperger autisme.

Het leven bracht hem vele uitdagingen. Het zich passen aan maatschappelijke structuren waarvan je wordt verwacht je zowel mentaal, sociaal en professioneel te bewijzen, is niet voor hem bedoeld. Mijn moeder wist niet altijd hoe ze op hem moest reageren omdat hij dingen zo anders deed. Ze is opgelucht nu ze weet heeft van de diagnose.

Zichzelf creatief uiten was meestal de enige manier om aan deze dualistisch wereld te ontsnappen. Iets moois creëren was zijn alternatief.

In 2003 kwam Jehaan, een Maltezer hondje in Jeroen zijn leven. Elf jaar lang waren ze onafscheidelijk. Dit is een liedje geïmproviseerd by Jeroen, 5 dagen na het overlijden van Jehaan. Filip heeft dit gefilmd en we kunnen er nu allen van genieten.

<https://m.youtube.com/watch?feature=youtu.be&v=sJAcpzl8vl8>

Ik ben dankbaar een broer te hebben met wie ik eerlijk kan communiceren over onze diepere waarheden en ervaringen. Ik vind het fantastisch Jeroen als broer te hebben.

